

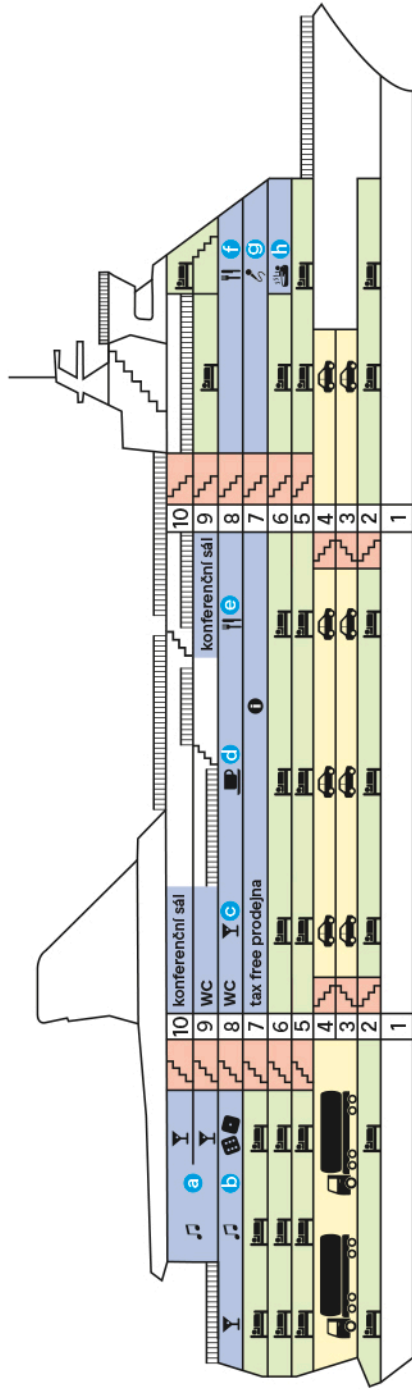
MATS STRANDBERG
TRAJEKT

„Švédský Stephen King“

Dagens Nyheter

HOST

- a** Club Charisma
- b** Charisma Starlight
- c** McCharisma
- d** Charisma Café
- e** Restaurace Poseidon
- f** Charisma Buffet
- g** Charisma Karaoke
- h** Wellness centrum

HOST

**MATS STRANDBERG
TRAJEKT**

MATS STRANDBERG

TRAJEKT

BRNO 2018

Färjan © Mats Strandberg 2015 by Agreement with Grand Agency

Cover photo by tertia van rensburg on Unsplash and Ronile on Pixabay

Deck plan image © Pär Åhlander

Translation © Helena Matocha, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-495-8 (PDF)

ISBN 978-80-7577-496-5 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-497-2 (MobiPocket)

MARIANNE

Do odplutí zbývá skoro hodina. Ještě pořád by si to mohla rozmyslet. Ještě pořád by mohla popadnout kufr a odtáhnout ho zpátky přes celý terminál, pak přes molo, sjet do metra, vystoupit na hlavním nádraží a vrátit se domů do Enköpingu. Mohla by se na tenhle nebetyčně pitomý nápad pokusit zapomenout. Jednou se včerejšímu večeru, kdy seděla v kuchyni a hlasům z rádia se nedařilo přehlušit tikání nástěnných hodin, možná dokonce zasměje. Vypila o sklenku vína z Riojy víc, než bylo zdrávo, a usoudila, že už toho má dost. Dala si ještě sklenku a rozhodla se s tím něco udělat. Užít dne. Zažít dobrodružství.

Ano, jednou se tomu možná zasměje. Jenže teď Marianne váhá. Je těžké smát se sama sobě, když nemá s kým.

Co jí to vůbec popadlo? Večer sice viděla v televizi reklamu — elegantně oblečené lidi, kteří vypadali úplně obyčejně, jen trochu moc vesele —, ale to ještě není vysvětlení. Tohle se jí nepodobá.

Než si to stačila rozmyslet, zamluvila si lístek. Byla z toho tak rozrušená, že navzdory vínu nemohla usnout. A ten pocit jí vydržel i celé dopoledne při barvení vlasů, celé odpoledne při balení kufru, celou cestu až sem. Jako by dobrodružství už začalo. Jako by mohla prchnout sama před sebou tak, že prchne před všedností. Ale teď na sebe hledí do zrcadla, hlavu má těžkou jako olovo a ke kocovině se přidávají zaječí úmysly, podobné kocovině na druhou.

Marianne se nakloní k zrcadlu a setře si řasenku, která zabloudila, kam neměla. V namodralém světle zářivky na dámských záchodech v terminálu vypadají její kruhy pod očima groteskně. Marianne ucouvne. Prsty si pročísne střízlivé míkado. Ještě pořád je z něj cítit barva na vlasy. Z kabelky vytáhne rtěnku, navyklým pohybem si přemázne rty a vyšpulí

je do zrcadla. Zatlačí zpátky dovnitř to tmavé mračno, které se z ní chce vyvalit a celou ji spolknout.

Z kabinky za ní se ozve spláchnutí a pak se otevřou dveře. Marianne se narovná a upraví si blůzu. Odvahu, musí mít odvahu. Z toalety vyjde tmavovlasá dívka v křiklavě růžové blůze bez rukávů a stoupne si k vedlejšímu umyvadlu. Marianne si prohlíží hebkou kůži na jejích pažích a svaly, které se pod ní rýsují, když si dívka myje ruce a podává si papírový ručník. Je příliš hubená. Rysy v obličeji má hranaté, skoro mužské. Ale Marianne má dojem, že by o ní leckdo řekl, že je krásná. Nebo aspoň sexy. Na předním zubu se jí třpytí maličký diamant. Zadní kapsy džín zdobí růžové kamínky. Marianne se přistihne, že na ni civí, a rychle se odvrátí. Dívka jí však nevěnuje jediný pohled a vytratí se do terminálu.

Nejspíš je neviditelná. A napadne ji, jestlipak je vůbec pravda, že kdysi byla taky takhle mladá.

To bylo dávno. V jiné době, v jiném městě. Tehdy byla vdaná, a to za muže, kterého milovala, jak jen uměla. Děti byly malé a dosud žily v bludu, že jejich máma je cosi jako polobohyně. Měla práci, kde ji každý den utvrzovali v tom, že je užitečná. A sousedé jí vždycky ochotně nalili kávu, když měla cestu kolem.

Marianne ani nemůže uvěřit tomu, že byly dny, kdy toužila po samotě. Strávit pár hodin jen sama se sebou, aby pořádně slyšela svoje myšlenky, jí připadalo jako vrchol luxusu.

V tom případě se teď v luxusu přímo rochní. Nic než luxus vlastně nemá.

Marianne se ujistí, že nemá rtěnku na zubech. Podívá se na malý kolečkový kufr, který stojí vedle ní. Dostala ho jako dárek od čtenářského klubu, jehož je členkou.

Přehodí si péřovou bundu přes rameno, rázně uchopí držadlo kufru a vyjde z toalet.

V terminálu je hlasitý šum. Někteří cestující už se postavili do fronty k turniketům a čekají, až je vpustí na palubu.

Marianne se rozhlédne. Zjistí, že ve světlerůžové blůze a sukni po kolena působí příliš škrobeně. Ostatní šedesátnice se buď vyšvihly jako puberťačky do džín a mikin s kapucí či do šatů s hlubokými výstřihy, anebo zvolily opačný extrém a schovaly se do beztvarých tunik a pytlovitých ríz. Marianne nepatří ani do jedné z těchto skupin. Vypadá jako upjatá sekretářka ze zdravotního střediska, nyní v důchodu. Neboli přesně jako to, čím doopravdy je. Snaží se vidět, že mnohé jsou tu starší než ona, ošklivější než ona. Že má taky právo tady být.

Marianne zamíří k baru na opačném konci terminálu. Kolečka kufru dělají rámus, jako by po kamenné podlaze jezdila parním válcem.

Dojde k baru a prohlédne si lesklé láhve a pivní pípy. Ceny jsou napsané křídou na černých tabulích. Objedná si kávu s baileys a zadoufá, že na palubě to bude levnější. Jsou bary taky bezcelní? Měla si to zjistit. Proč si to nezjistila? Nápoj ve vysoké duralexové sklenici jí podá dívka s blyštivými kousky kovu ve rtu a obočí. Ani ta se na ni nepodívá, a tak má Marianne čistší svědomí, když jí nenechá žádné spropitné.

Vzadu u kratší stěny proskleného prostoru je volný stůl. Marianne se k němu s rámusícím kufrem a s bundou, která jí visí přes ruku jako velká peřina, opatrně prodírá. Sklo jí pálí do prstů. Kabelka jí sklouzne z ramene na loket. Ale nakonec k cíli dorazí. Postaví sklenici na stolek. Hodí si kabelku zpátky na rameno a jako zázrakem se jí podaří i s bundou a ostatními věcmi protáhnout úzkou škvírou mezi stoly, aniž by něco převrhla. Sesune se na židli a je úplně vyřízená. Opatrně si lokne, káva není zdaleka tak horká jako sklenice, a tak se napije lačněji. Cítí, jak se jí tělem zvolna rozlévá alkohol, cukr a kofein.

Marianne vzhledne k zrcadlovému stropu. Trochu se protáhne. Z ptačí perspektivy nejsou záhyby na jejím krku vidět a kůže na bradě se napíná tak, že se pod ní ostře rýsuje čelist.

Možná je to jen tím, že sklo je kouřové, ale její oči vypadají čile a obličej by se téměř dal pokládat za opálený. Přejíždí si prsty po čelisti, dokud jí nedojde, jak se tady mezi lidmi nakrucuje. Pomyslí si, kolik jí asi chybí k tomu, aby se z ní stal čistokrevný cvok. Jednou došla až na autobusovou zastávku v pyžamu.

Černé mračno už se zase nadouvá. Marianne zavře oči. Slyší kolem sebe smích a hovor. Pak hlasitě srkne, a když se ohlédne, spatří asijského chlapečka shrbeného nad sklenicí, ve které mu zbývají už jen kostky ledu. Jeho brunátný otec má k uchu přilepený telefon a tváří se, jako by nenáviděl celý svět.

Marianne zalituje, že už nekouří. To by si mohla odskočit na molo a dát si cigaretu, aby měla co dělat. Ale ještě že je aspoň tady. Mezi tolika zvuky. A v tu chvíli se rozhodne. Pravda, tohle se jí nepodobá. Jenže už ji hrozně nebaví být sama sebou.

Nemůže se vrátit domů. Doma proseděla celé léto a poslouchala smích, hlasy a hudbu ze sousedních bytů, z balkonů ve vnitrobloku, z ulice pod kuchyní. Poslouchala, jak všude kypí život. Doma jenom tikají ty zatracené hodiny a kalendář s fotkami vnoučat, která skoro nezná, odpočítává dny do Vánoc. Kdyby se teď vrátila domů, uvízla by ve své samotě navěky. Už nikdy by si netroufla na další pokus.

Marianne najednou postřehne, že jeden z mužů u vedlejšího stolu se na ni mile usmívá a snaží se zachytit její pohled. Začne předstírat, že něco hledá v kabelce. Muž má velké oči a hubený, ztrhaný obličej. Vlasy na její vkus příliš dlouhé. Měla si s sebou vzít knížku. Z nedostatku lepších nápadů vytáhne lodní lístek a začne ho důkladně studovat, patrně trochu moc okatě. V pravém horním rohu se skví logo plavební společnosti, bílý pták neurčitěho druhu v kapitánské čepici a s dýmku v zobáku.

„Heleďte, paninko, co tam sedíte tak sama?“

Marianne instinktivně vzhledne. Podívá se mu do očí. Přinutí se neodvrátit zrak.

Ano, je ztrhaný. A světlou džínovou vestu má špinavou. Ale kdysi býval hezký. To Marianne vidí i navzdory jeho současnému obličejí. Přesně tak, jak doufá, že je to vidět i na ní.

„No, víte,“ odkašle si, „měla jsem jet s kamarádkou, ale právě jsem se dozvěděla, že si spletla datum. Myslela si, že je to až příští čtvrtek, a já... já jsem si říkala, že když už mám lístek, tak můžu klidně...“

Zarazí se a svou řeč zakončí pokrčením ramen, o kterém doufá, že působí ležerně. Hlas jí trochu skřípe, jako by jí seschly hlasivky. Už je nepoužila několik dní. A ta lež, kterou si v noci důkladně připravovala přesně pro takové případy, jí najednou připadá příliš průhledná. Ale muž se na ni usmívá dál.

„Vmáčkněte se k nám, ať si máte s kým připít!“

Je vidět, že už má trochu upito. A rychlý pohled k vedlejšímú stolu jí prozradí, že jeho společníci jsou v ještě horším stavu. Za starých časů by Marianne ani nenapadlo přijmout pozvání od někoho takového.

Jestli kývnu, stanu se jednou z nich, pomyslí si. Ale na to, abych si mohla vybírat, už dávno nemám nárok. Ostatně není vybíravost jen převlečená zbabělost?

Potrvá to jenom jeden den, připomene si. Přesně za dvacet čtyři hodin připluje trajekt zpátky do Stockholmu. A pokud se tohle ukáže jako chyba, může vzpomínku ukrýt na ono místo, kam už ukryla tolik jiných věcí, na místo, které je opakem truhly s pokladem.

„Tak jo,“ řekne. „Fajn. Děkuju. To je od vás hezké.“

Hlasitě vrzne židlí o podlahu a přisune si ji k jejich stolu.

„Göran jméno mé,“ řekne muž.

„Marianne.“

„Marianne,“ zopakuje muž a tiše mlaskne. „No, to se k vám hodí. Jste sladká jako karamelky.“

Naštěstí na to nemusí odpovídat. Göran už ji mezitím představuje ostatním. Ona jednoho po druhém zdraví kývnutím a jejich jména okamžitě zapomíná. Všichni jsou až podivně stejní. Kostkované košile a pod nimi vypouklá břicha. Napadne ji, jestlipak se znají od mládí. A jestlipak byl Göran vždycky ten největší švihák, který do jejich party lákal děvčata.

Káva už jí vystydla a zvětrala, ale než ji stihne dopít, jeden z Göranových kumpánů všem přinese pivo, i jí. Pijí a ona se přestává tak strašně upejpat, už zase se tetelí napětím. Sílí to v ní a sílí, až se musí krotit, aby se hlasitě nesmála sama pro sebe jako nějaký obecní blázen. Když někdo z Göranových kamarádů dá k lepšímu špatný vtíp, Marianne využije šance a rozchechtá se, rozjařeně a pořádně nahlas.

Vlastně je smutné, jak moc jí chybělo docela obyčejně sedět s lidmi u stolu. Patřit k nim. Být pozvaná, a ne trpěná.

Göran se k ní nakloní.

„Tvoje kamarádka má smůlu, zato já mám obrovský štěstí,“
dýchne jí teple a vlhce do ucha.

ALBIN

Albin sedí s hlavou v dlaních a okusuje brčko. S hlasitým srknutím vypije ze dna trochu vody z rozpuštěného ledu. Skoro vůbec už to nechutná jako kola. Spíš jako by pil sliny někoho, kdo měl kolu před čtvrthodinou. Albin se pousměje. Lo by se takový vtip líbil. Jenže Lo ještě nedorazila.

Prosklenými okny si prohlíží cizí lidi, kteří se pohybují po terminálu. Nějaký chlápek v ženských šatech má půlku obličejů pomalovanou rtěnkou. Kolem krku mu visí kartonová cedule s nápisem *PUSY NA PRODEJ ZA 5,-*. Kamarádi si ho natáčejí na mobily, ale z jejich smíchu je poznat, že se nebaví, že to není upřímné. Albin znovu srkne brčkem.

„Abbe,“ řekne máma, „prosím tě.“

Podívá se na něj takovým tím pohledem, kterým mu naznačuje, že táta je už tak dost našťvaný a že by to stačilo. Hlavně to nezhoršovat. Albin se opře. Snaží se tiše sedět.

Zaslechne smích, který zní skoro jako psi štěkot. Podívá se tím směrem a o pár stolů dál uvidí dvě tluské ženské. Ta, co se směje, má ve vlasech gumičky a kolem krku něco růžového z peří. Zakloní hlavu a hodí si do pusy hrst buráků. Pár oříšků jí spadne mezi prsa, největší, jaká kdy Albin na živo viděl. A sukni má tak krátkou, že takhle vsedě ani není vidět.

„Na co má vůbec mobil, když ho nikdy nezapíná?“ řekne táta a bouchne telefonem o stůl. „Typická ségra.“

„Klid, Mártene,“ řekne máma mírně. „Nevíme, proč mají zpoždění.“

„Jo, přesně to je ten problém. Člověk by řek, že by se Linda třeba mohla ozvat, abysme se nedivili, kde sakra jsou. To je tak bezohledný.“ Táta se otočí k Albinovi. „Víš jistě, že nemáš číslo na Lo?“

„Nemám, už jsem to říkal.“

Albina bolí, že to musí ještě jednou otevřeně přiznat. Lo mu svoje nové číslo neprozradila. Už spolu nemluvili skoro rok. Od té doby, kdy se odstěhovala do Eskilstuny, si sotva napsali. A on se bojí, že se na něj Lo kvůli něčemu zlobí, ale v tom případě to musí být nějaké nedorozumění. Mára teda tvrdí, že Lo má asi jenom hrozně moc práce se školou, protože jí učení nejde tak dobře jako jemu a v šesté třídě už je látka mnohem těžší, ale říká to stejným tónem, jako když ho přesvědčuje, že spolužáci si z něj dělají legraci jen proto, že mu závidí.

Albin zná pravdu. Nikdo nemá absolutně žádný důvod mu závidět. Jako malý možná byl roztomilý, ale teď už není. Je nejmenší ze třídy a hlas má pořád hrozně vysoký a ukníkaný, a taky mu nejdou sporty ani nic jiného, co klukovi musí jít, jestli chce být oblíbený. To je prostě fakt. A fakt je i to, že Lo by se mu určitě nepřestala ozývat, kdyby se něco nestalo.

Lo není jen Albinova sestřenice. Když ještě bydlela ve Skultuně, byla to jeho nejlepší kamarádka. Ale teta Linda zniče-honic rozhodla, že se musí přestěhovat. A Lo neměla jinou možnost než jít s ní.

Lo ho vždycky dovedla rozesmát jako nikdo jiný, až se vždycky skoro bál, že už se nikdy smát nepřestane. Lo mu pověděla, jak doopravdy umřela babička. A pak spolu brečeli, protože sebevražda je hrozně smutná, jenže trapným tajemstvím bylo, že jemu se *líbilo* s Lo brečet, připadalo mu to hezké. Konečně mohli něco sdílet, na rozdíl od jiných věcí, o kterých Albin nemůže mluvit ani s Lo.

„Stello, ne,“ pronese někde za Albinovými zády vystresovaný mužský hlas. „Nedělej to, Stello. Půjdeš si hajnout hned, jak se nalodíme? Ano, Stello?“

V odpověď se ozve našťvané zavřísknutí.

„Okamžitě toho nech. Už mě to nebaví. Stello! Řekl jsem ne. Nedělej to, Stello! Prosím!“

Stella zase zaječí a ozve se tříštění skla. Albin sleduje, jak je táta čím dál našťvanější a máma zase čím dál nervóznější

z toho, že se táta chystá ztropit scénu. Albin koutkem oka zahlédne ten důvěrně známý pohyb. Jak táta při dopíjení piva cukl krkem. A jak ještě víc zrudl v obličejí.

„Možná uvízli v zácpě,“ řekne máma. „Lidi zrovna jedou z práce.“

Albin nechápe, proč máma prostě nemlčí. Když má táta tuhle náladu, neuklidní ho vůbec nic. A když se o to někdo snaží, akorát ho ještě víc naštve.

„Měli jsme je vyzvednout,“ řekne táta. „Jenže to bysme kvůli Lindě dorazili pozdě všichni.“

Zakrouží sklenicí v ruce. Jeho artikulace už je trochu uvolněná a hlas jako by mu vycházel víc zezadu z krku.

„Určitě to stihne,“ řekne máma a podívá se na hodinky. „Přece by nechtěla zklamat Lo.“

Táta si jen odfrkne. Máma už neřekne ani slovo, ale stejně je pozdě. V nastalém tichu jako by vzduch zhoustl a nedal se dýchat. Kdyby byli doma, šel by Albin do svého pokoje. Zrovna se chystá říct, že potřebuje na záchod, když táta odstrčí židli a vstane.

„Abbe, dáš si ještě kolu?“ zeptá se.

Albin zavrtí hlavou a táta zamíří k baru.

Máma si odkašle, jako by se chystala něco říct. Možná něco o minulé noci. Že byl táta jen hrozně unavený. Má toho v práci moc. A ona pořád potřebuje, aby jí pomáhal, takže si táta nikdy nevydechne. Ale Albin to nechce poslouchat. *Unavený*, on už nenávidí slovo *unavený*, což je jen kódové označení pro otravný. Táta se takhle chová neustále, zvlášť když mají někam jet nebo dělat něco jiného zábavného. Všechno zkazí.

Albin si z batohu, pověšeného na opěradle, demonstrativně vytáhne učebnici dějepisu. Nalistuje kapitolu, ze které budou příští týden psát test. Zamračí se. Snaží se vypadat, že je plně zabraný do taktiky spálené země, i když už to skoro všechno umí nazpaměť.

„To se ale hezky hodí, že zrovna probíráte velmocenské období Švédska, když teď poplujeme po Baltském moři,“ řekne máma.

Ale Albin neodpoví. Tváří se naprosto nedostupně, aby ji potrestal. Protože Albin se nejvíc zlobí na ni. Máma by se s tátou mohla rozvést, aby s ním už nemuseli žít. Jenže ona nechce. A Albin ví proč. Máma si myslí, že on potřebuje tátu.

Občas Albin lituje, že ho vůbec adoptovali. V dětském domově ve Vietnamu by se měl líp. Anebo škoda, že neskončil někde úplně jinde. U jiné rodiny.

„Koukejte, koho jsem našel,“ řekne táta a Albin zvedne oči.

Táta drží v ruce sklenici s pivem a podle vrstvičky bílé pěny na její stěně je vidět, že už z ní pil. Vedle něj stojí teta Linda, blondřaté vlasy má rozpuštěné. Je celá baculatá a růžová jako vyplivnutá žvýkačka. Skloní se a obejmě Albina. Přitiskne mu na tvář svou studenou líci.

Ale kde je Lo?

Albin ji uvidí až ve chvíli, kdy teta obejde stůl a jde obejmout mámu. Slyší, jak máma říká ten svůj starý otrěpaný vtip — *promiň, že nevstanu* —, a Linda se zasměje, jako by ho ještě nikdy neslyšela. Jenže kolem Lo se všechny barvy na světě tak nějak ztlumí, až Albin zřetelně vidí pouze a jedině ji.

Je to Lo a není to Lo. Přinejmenším ne ta Lo, kterou zná. Albin od ní nedokáže odtrhnout pohled. Použila řasenku, díky které má větší a výraznější oči. Vlasy jí povyroستly a ztmavly, takže mají barvu medu. Nohy v těsných džínách vypadají až nemožně dlouhé, obutá je do tenisek s leopardím vzorem. Lo si sundá šálu a koženou bundu. Pod ní má šedý svetr, který jí sklouzl z ramene a odhaluje černé ramínko podprsenky.

Lo vypadá jako ty holky ze školy, co by s Albinem nikdy neztratily ani slovo.

Tohle je mnohem horší než nedorozumění. Nedorozumění by se dalo vysvětlit.

„Ahoj,“ řekne Albin zkusmo a i na tak krátkém slůvku slyší, jak dětsky jeho hlas zní.

„To je teda překvápko, že se učíš,“ odpoví Lo.

Používá parfém vonící po cukroví a rozehřáté vanilce, a když mluví, z úst jí vychází sladká vůně mátové žvýkačky. Letmo Albina obejme a on na hrudi ucítí její prsa. Když se Lo zase narovná, Albin se skoro ani neodvažuje znovu se na ni podívat. Ale Lo už se svým novým, dospělým oblíčením dívá jinam. Shrne si pramen vlasů za ucho. Nehty má nalakované načerno.

„Tys ale vyrostla,“ řekne máma. „A moc ti to sluší.“

„Díky, teto,“ řekne Lo a obejme i ji — mnohem déle než Albina.

Máma se co nejvíc natáhne, aby dosáhla Lo až na krk.

„Ale dost jsi zhubla,“ řekne táta.

„Přece roste, ne?“ namítne máma.

„Tak snad je to jen tím. Kluci mají rádi, když je holka za co chytit.“

Albin si ze všeho nejvíc přeje, aby táta zmlkl, teď okamžitě.

„Díky, že to říkáš,“ odpoví Lo. „Líbit se klukům je můj úplně největší životní cíl.“

Ticho je o půl vteřiny delší, než by mělo být, a pak se táta zasměje.

Linda začne dlouze líčit, kudy přesně z Eskilstuny jely a jak na každém jednotlivém metru vypadal stav dopravy. Táta tiše upíjí pivo, máma se snaží tvářit, že Lindu fascinovaně poslouchá. Lo obrátí oči v sloup a vytáhne telefon, Albin po ní poočku pokukuje. Nakonec se Linda propracuje k tomu, jak obtížně hledala parkovací místo poblíž terminálu, a pak konečně zmlkne.

„Tak hlavně že jste to nakonec stihly,“ řekne máma a kradmo se podívá na tátu.

„Možná bysme si měli jít stoupnout do fronty,“ řekne táta a dopije.

Linda sleduje, jak táta staví sklenici na stůl. Albin vstane, učebnici dá do batohu a batoh na záda.

Fronta na druhé straně prosklené stěny se prodlužuje a Albin si všimne, že se začala zvolna pohybovat dopředu. Podívá se na nástěnné hodiny. Do odplutí zbývá už jen čtvrt hodiny. Lidi u okolních stolků si taky začali sbírat věci a dopíjet.

Máma se ohlédně přes rameno, začne se omlouvat a snaží se na invalidním vozíku vycouvat. Lidi u stolu za ní ho musí odsunout, aby mohla vyjet. Máma cvaká páčkou na opěrce dopředu a dozadu.

„To je jako vyjíždět z parkoviště, tohleto,“ řekne takovým tím rozjařeným tónem, který znamená, že je ve stresu.

„V pohodě?“ zeptá se Lo a máma stejně bodrým tónem řekne *jasně, zlatíčko*.

„Těšíš se na trajekt?“ zeptá se Linda a prohrábne Albino-
vi vlasy.

„Jo,“ odpoví Albin automaticky.

„To je dobře, že aspoň někdo,“ podotkne Linda. „Myslela jsem, že budu muset Lo přivázat k autu, abych ji sem dostala.“

Lo se k nim otočí a Albin se snaží nedat najevo, že se ho to dotklo. Takže ona se na něj vůbec netěšila.

„Copak tobě se nechce jet?“ zeptá se jí.

„Jsem celá nakřivo. Vřele doporučuju široký veřejnosti jezdit trajektama.“ Už ani nemluví jako dřív. Povzdechne si a znovu kolem ní zavane vůně žvýkačky. „Máma mě nechce nechat doma samotnou.“

„O tom se teď nebudeme bavit, Lo,“ řekne Linda a podívá se na mámu a tátu. „Buďte rádi, že klukům začíná puberta později. Tohle vás taky čeká.“

Lo znovu protočí oči, ale zároveň se tváří celkem spokojeně.

„To nevíš,“ řekne táta. „Každý dítě je jiný. A záleží na tom, jak moc potřebujou revoltovat.“

Linda neodpoví, ale jakmile se táta otočí, zakroučí hlavou.

Zamíří k východu. Máma jede na vozíku první a Albin ji slyší několikrát říct *tú tú*, když narazí na stoly postavené moc blízko k sobě nebo na překázející kufry. Albin se podívá jinam. Prosklenou stěnou sleduje kontrolu jízdenek, kde si dva hlídači prohlížejí každého, kdo prochází turniketem.

„Chudinka, ona si myslí, že může nosit minisukni,“ šeptne Lo až moc hlasitě, když procházejí kolem té ženské s různým peřím kolem krku.

„Lo,“ napomene ji teta Linda.

„Až tyhle dvě nastoupí, tak se ta loď s trochou štěstí potopí. A my tomu zlýmu snu unikneme.“

BALTIC CHARISMA

Loď *Baltic Charisma* postavili v roce 1989 v chorvatském Splitu. Je 170 metrů dlouhá, 28 metrů široká a vejde se na ni přes dva tisíce cestujících. Ale už je to dávno, co byl tenhle trajekt, plavící se pod švédskou vlajkou, naposledy plně obsazený. Dnes je čtvrtek a na palubu nastupuje sotva dvanact set lidí. Mezi nimi jen málo dětí. Je začátek listopadu a podzimní prázdniny už skončily. Přes léto je horní paluba plná lehátek, ale teď tu není nikdo až na pár cestujících, kteří nastoupili už ráno ve Finsku. Dívají se na podzimně chladný Stockholm, který už poslední paprsky slunce nedokážou zahrát. Někteří netrpělivě čekají, až *Baltic Charisma* vypluje z přístavu a zase se otevrou bary.

Mezi posledními, kteří pomalu přejdou po zasklené rampě vysoko nad asfaltem parkoviště, je žena jménem Marianne. Ten dlouhovlasý muž si ji vede kolem ramen. Šikmé zlatavé paprsky jim zjemňují rysy v obličejí. Tunel se náhle stočí doleva a v tu chvíli Marianne spatří trajekt. Jeho velikost ji šokuje. Je větší než její činžák. Jedno patro nad druhým a všechna jsou z bílé a žlutě natřeného kovu. *Tohle se přece nemůže udržet na vodě.* Marianne si všimne, že před ní je otevřená a jako obrovská hladová tlama požívá jedno auto za druhým. Vzpomene si, že tomuhle se říká hledí, a najednou se s ní všechno zhoupne, jako by už byla na moři. Pomyslí na kajutu, kterou si zamluvila. Nejlevnější varianta pod autopalubou. Pod hladinou. Bez oken. Trajekt jako by jí s každým krokem rostl před očima. Na boku má kudrlinkovým písmem vyveden několik metrů vysoký nápis *BALTIC CHARISMA*. Z loga se na ni usmívá obří pták kouřící dýmku. Marianne by se nejradši otočila. A rozběhla se zpátky do terminálu. Jenže má pocit, jako by zaslechla tikání hodin v prázdném bytě, a tak jde dál. Snaží se ignorovat pocit, že jsou všichni jako zvířata, která krácejí ohradou na porážku.

U vstupu na trajekt stojí správce Andreas, informuje cestující o karaoke večeru a nabídce v tax free prodejně a na všechny se zeširoka usmívá. Tohle má správně v popisu práce stevard, ten ale ráno zavolal, že je nemocný. Během tohoto podzimu už podruhé. Andreas ví, že ten člověk má od chvíle, co tu začal pracovat, problémy s pitím.

Na můstku stojí velitel lodi, kapitán Berggren, se svými lidmi a probíhá standardní procedura před odplutím. Brzy vymanévrují trajekt z přístavu. Všichni důvěrně znají ty tisíce ostrůvků, mělčin a šérů kolem Stockholmu a Turku. Až *Charisma* vypluje z přístavu, přepne se řízení na autopilota a kapitán předá velení vrchnímu kormidelníkovi.

V prostorách pro personál panuje horečná aktivita. Zaměstnanci, kterým touto plavbou začíná desetidenní turnus, si došli vyzvednout uniformy a převlékli se do nich. Ze zapařené lodní kuchyně, kde se připravují pokrmy pro restaurace, vybíhají číšníci s velkými podnosy a odnášejí je na bufetové stoly. Někteří z nich mají ještě po večírcích ze včerejší noci kocovinu. Povídají si o tom, koho při ranních kontrolách zavolali na ošetřovnu, aby jim nadýchal do balonku, a kdo z toho má průšvih. V tax free prodejně pořádá Antti s prodavači poradou. Až za půl hodiny po vyplutí znovu otevřou, bude už před obchodem čekat fronta netrpělivých zákazníků.

Voda v kulaté vířivce ve wellness centru je klidná. Na hladině se zrcdlí mračna plující na nebi za panoramatickými okny. Masážní lehátka jsou prázdná. Agregát v sauně tiše hučí.

Dole ve strojovně naposledy kontrolují motory. Jestliže je můstek mozkiem lodi, pak strojovna je jeho bušícím srdcem. Strojník Wiklund právě zavolal na můstek a informoval je o tom, že loď natankovala a odpojila hadici. Prosklenou stěnou v kontrolní místnosti sleduje své mechaniky. Dopije kávu, odloží hrnek a zadívá se na oranžové dveře služebního výtahu. Jakmile *Charisma* vypluje z přístavu a vydá se po známé trase do Turku, převezme od něj kontrolu první

mechanik a Wiklund se odebere do své kajuty. Nebude se sem muset vrátit, dokud nedoplují na Ålandy, a má v úmyslu se pořádně prospat.

Charisma už zažila skoro všechno. V neutrálních vodách Baltského moře padají zábrany způsobem, který nesouvisí jen s prodejem levného alkoholu. Jako by se tu měnilo pojetí času a prostoru. Jako by přestávaly platit společenské zvyklosti a pravidla. A to všechno střeží čtyři hlídači, kteří už se teď každý po svém chystají na večerní směnu. Čtyři lidé, kteří mají za úkol držet na uzdě chaos, jenž nastává, když se dvanáct set lidí, většinou opilých, tísni na místě, odkud není úniku.

Všechno probíhá rutinně. *Baltic Charisma* se den za dnem po celý rok plaví po stejné trase. Na Ålandách zakotví těsně před půlnocí. Ve finském Turku bude v sedm ráno, tou dobou bude většina Švédů na palubě ještě spát. Za třiadvacet hodin bude *Charisma* zase zpátky ve stockholmském přístavu. Ale tentokrát jsou na palubě dva pasažéři, kteří se nepodobají nikomu, kdo se na ní dosud plavil.

Za zdmi strojovny, na autopalubě, udílí posádka pokyny ve švédštině, finštině a angličtině. Navádí parkující kamiony, osobní auta, karavany a dva dálkové autobusy. Všechno je pečlivě vypočítáno, aby nebyla ohrožena stabilita lodi. Tady dole, kam nikdy nedopadnou sluneční paprsky, je chládek a ostře to tu páchne benzinem a výfukovými plyny. Unavení řidiči kamionů a rodiny na cestě autem míří k výtahům a schodům. Brzy se autopaluba cestujícím uzavře a otevrou ji až těsně před příplutím na Ålandy. Velké kamiony, které jsou k ocelové podlaze připoutané řetězy, tiše spočívají ve tmě jako spící zvířata. Z jednoho karavanu právě vystoupil asi pětiletý blondatý chlapeček a silně nalíčená tmavovlasá žena. Vypadají unaveně. Toužebně se zadívají na osvětlenou kabinu výtahu, ale místo toho zamíří k úzkému schodišti. Oba se dívají do země a na nikoho kolem sebe nepohlédnou.

Chlapec si nasadil na hlavu kapuci. Svírá popruhy batůžku s medvídkem Pú. Tlustý nános líčidel nedokáže zakrýt, že s vrásčitým obličejem té ženy není něco v pořádku. Oba voní po šeríku, mentolu a ještě něčem dalším, neznámém, a přesto důvěrně známém, a pár lidí si toho asi všimlo, protože po dvojici kradmo pokukují. Žena si pohrává se zlatým medailonkem, který jí visí na tenkém řetízku kolem krku. Kromě něj a zlatého prstýnku na levém prsteníčku nemá žádné šperky. Pravou ruku má zastrčenou do kapsy u bundy. Dívá se na postavičku vedle sebe. Chlapcovy drobné podrážky tvrdě narážejí na zem pokrytou linem. Jeho nožkám se schody zdají mnohem strmější. V ženině pohledu je vidět láska. Zármutek. Ale taky strach o něj. Bojí se, že o něj přijde. Bojí se, že chlapec balancuje na hraně, a bojí se, co se stane, až ji překročí.

Nahore na zasklené rampě projdou Marianne a muž jménem Göran překližkovým portálem, pomalovaným pestrobarevnými květinami. Nějaká žena s tmavými rozčuchanými vlasy na ně namíří fotoaparát a Göran se usměje do objektivu. Ozve se cvaknutí a Marianne by jí ráda řekla, ať je vyfotí ještě jednou, že nebyla připravená, ale žena už míří fotoaparátem na Göranovy kamarády za nimi. A pak nastoupí na palubu. Pod nohama mají tmavě rudý koberec. V příjemném osvětlení se leskne mosazné zábradlí, všude je dřevěné obložení a falešný mramor, dveře výtahů jsou z kouřově zbarveného skla. Z trajektu právě odchází armáda uklízeček. Šedé uniformy, ani jedna tvář není bílá. Marianne sotva vnímá, co jim správce říká o večerním karaoke, a jméno celebrity, která ho bude moderovat, nezná. Valí se na ni tolik vjemů, že z ní nervozita beze zbytku spadne. Zůstane jen očekávání. *Jak mám stihnout všechno, co tu na mě čeká, za jeden jediný den? Ale teď je tady. A Göran ji náhle stiskne pevněji. Dobrodružství může začít.*

DAN

Dan Appelgren běží a běží, ale nikam nedoběhne. Skvělá metafora jeho podělaného života. A navíc běží na téhle lodi, která jezdí tam a zpátky, tam a zpátky. Připadá si jako mytický převozník, odsouzený k tomu, aby se na věky věků plavil po stejných bezútěšných vodách.

Uslyší signál, který znamená, že *Baltic Charisma* vyplouvá z přístavu. Varuje tak menší lodě, aby si na tuhle obludu daly pozor.

Dan v zaměstnaneckém fitku zvýší rychlost běžeckého pásu. Sípání zesílí. Jeho nohy nyní dopadají na oprýskanou gumu rychleji a tvrději. Teče z něj pot, pálí ho v očích. Line se z něj kyselý pach. Jeho kůží se valí ven zbytky chemikálií. V ústech cítí chuť krve, v uších mu buší tep. Kdyby teď dostal infarkt, noviny by byly plné šíleně pokleslých titulků. *HVĚZDA EUROVIZE ZEMŘELA NA TRAJEKTU DO FINSKA.*

Sáhne si na břicho pod propoceným tílkem. Na pětáctýřicátníka to není zase tak zlé, ale stejně se štípně do tenké vrstvy tuku mezi kůží a místy, kde měl dřív pekáč buchet. Ještě zrychlí. Jen proto, že je zoufalec a troska, tak ještě nemusí vypadat.

Dunění podrážek o běžecký pás je jediná hudba, na kterou běhá. Sluchátka nesnáší. Večery a noci na *Charismě* duní nepřetržitou nadměrnou dávkou hudby. Hodinu za hodinou tráví v karaoke baru, kde pomáhá opilcům falešně zpívat, povzbuzuje je, předstírá, že jsou úplně super, tváří se, že tohle všechno neviděl a neslyšel už bůhvíkolikrát. Stejně písničky. Stejní lidé, jen s jinými obličejí. Musí sjíždět laviny koksu, aby to zvládl. A aby pak usnul, musí se zpít v některém klubu. A hudba je všude. Dunící ohlušující inferno, které zabíjí duši. Předpeklí, kde tatáž taneční kapela i dýdžejové hrají dokolečka pořád ty stejné písničky. Dávají stádu, co chce.

Zasraná loď.

Charisma ho má v pasti. Na pevnině na něj nic nečeká. Dokonce i gay kluby už ho přestaly zvát. Nemá kde bydlet a kamarádů, kteří jsou ochotní mu otevřít dveře, ubývá. Co bude dělat, až nebude vítaný vůbec nikde? Kde vezme peníze? Nic jiného neumí a za kasu v McDonaldu si stoupnout nepůjde. Tady na trajektu má bydlení a jídlo zadarmo, jenže všechny vydělané peníze investuje do toho, aby zapomněl, že tohle je teď jeho život. A zapomnění je drahé, takže tady bude do smrti, nebo dokud tenhle trajekt neskončí ve šrotu. Podle toho, co přijde dřív. Je to závod. *Charisma* je trapná vykopávka z osmdesátek a on zaslechl leccjakou šeptandu, takže ví, jak se tu všichni bojí, že možná zůstanou bez práce.

Danovi se začne točit hlava, jako by v této posilovně bez oken vydýchal všechn vzduch. Sníží rychlost pásu na chůzi. Pot z něj teče ve vlnách, skapává, odpařuje se z jeho horké pokožky. Nakonec pás vypne a sleze z něj. Nohy se mu třesou. Nová vlna nevolnosti, než tělo pochopí, že má pod nohama pevnou zem.

Ale ona samozřejmě není úplně pevná. Neustále jsou cítit vibrace motorů. Vnímá je celým tělem, dokonce i když tráví volno na pevnině. Po nocích se budí a myslí si, že je na lodi, protože cítí vibrace v každé buňce jako fantomovou bolest.

Propocené tílko vychladlo. Lepí se mu na kůži. Dan se napije vody a oblékne si mikinu. Rychle vyjde do chodby a mine společenskou místnost a zaměstnaneckou jídelnu, kde si lidé spořádaně sedají podle toho, ke které partě patří. Úplně jako ve škole. Na omlácených dřevěných stolech leží květináče s umělými kytkami a kostkované ubrusy. Na lavici vpředu je chleba, sýry, salámy a ovoce. Košíky s kečupem a sladkokyselou omáčkou. Dan si všimne Jenny a těch obtloustlých strejců z její trapné taneční kapely. Jakmile ho Jenny uvidí, podívá se jinam. Dana se zmocní nevítané

vzpomínky na jeho první noc na trajektu a popadne ho zlost. Jenny má pravdu. On je *has-been*. Ale ona je zase *wannabe*, co plýtvá časem na *never-gonna-bes*. A nemá absolutně žádný důvod se domnívat, že je něco lepšího než on. Předstírat, že má svou důstojnost, když maká na debilním trajektu do Finska. To je teda fór. To on aspoň ví, na čem je.

Lod' se hemží lidmi, kteří by na pevnině nebyli ničím, ale tady se chovají jako ředitelé zeměkoule. Jako ten hlídač Henke, který tu svou uniformu miluje tak přehnaně, až je jasné, že doma s ním pravděpodobně zemetá frigidní žena a šeredné dětičky. Anebo kapitán Berggren a ta jeho smečka. Ti mají dokonce vlastní důstojnickou jídelnu, aby nemuseli jíst s ostatními. A není ani hezčí. Jenom menší. A v květináčích tam mají živé rostliny. Všichni na trajektu jsou posedlí šaržemi, počtem frček na výložkách. Berggren je na tomhle plujícím smetišti samozřejmě hlavní kohout a všichni se k němu chovají jako ke králi. Ale král s trapným královstvíčkem, jako je *Charisma*, není člověk, kterému by se Dan ochotně klaněl.

Sejde po schodech do osmého patra a vykročí po chodbě. Jde do své kajuty. Je malá, ale aspoň má okna, na rozdíl od zaměstnaneckých kajut v desátém patře. Kde bydlí například Jenny.

Před dvaceti lety by mu dali jediné luxusní apartmá na palubě. Směl by večerjet zadarmo v opravdových restauracích, směl by si sem zvat hosty. A přesto by je tehdy asi odmítl. *Akutní zápal srdce* býval jednička v hitparádách, takže by to bylo pod jeho úroveň.

Dan si svlékne mikinu. Sundá si tílko a plácne s ním o zem. Skopne boty, sundá ponožky. Modré lino ho studí do nohou. Když si sundá kraťasy, vyvalí se mu z rozkroku zatuchlá vůně nedávného sexu. Jak že se jmenovala? Všechny, se kterými se tady na *Charismě* vyspal, se jmenovaly nějak jako Anna, Maria, Marie, Linda, Petra, Åsa. Ale tahle holka byla mladší. Elsa? Říkala, že ten jeho hit úplně milovala, když chodila do

školky. To mu sice zkazilo náladu, ale taky mu z toho pták tak ztvrdl, až předem slintal semeno. A tahleta věděla, co s tím. Některé holky narozené v devadesátkách jsou úplně zblblé pornem. Promění postel v učiněný ADHD cirkus. V žádné poloze nevydrží déle než pár minut. Chtějí, aby je chlap mačkal, tahal za vlasy, škrtil. A Dan má vždycky pocit, že si z toho užívají jen tu pozornost. Že doufají, že v něm zanechají nesmazatelný dojem.

Ve sprše ze sebe všechny stopy po Else smyje. Během hole-
ní žiletkou v rozkroku dostane nesmělou erekci. Penis se mu
zdá těžký a velký. V duchu se ptá, co asi Elsa po zbytek dne
dělala, poté co odešel z její kajuty, kde spala ještě s kama-
rádkou, se kterou se nepotkal. Hledala ho po trajektu? Líčila
kamarádce, jak se vyspala s Danem Appelgrenem? Touhle
dobou už je možná doma, ať je odkud chce. Trajekt ji vyplivl.
Naplnil se novými těly. A brzy to všechno začne zase nanovo.

FILIP

Zatímco Filip počítal pokladnu, vystydla mu káva, ale stejně ji jedním douškem dopil, protože doufal, že mu kofein pomůže vyhnat z hlavy tu kašovitou mlhu. Vibrace lodních motorů rozechvívají skleničky, které visí nad barovým pultem, a ty o sebe s lehkým drncením narážejí. Filip uvažuje, že by si dal panáka fernetu, ale nakonec vezme hadr a místo toho začne leštit pult.

Filip právě slouží osmý den za barem tanečního klubu Charisma Starlight a je k smrti unavený. Cítí se utahaný v pravém smyslu toho slova, jako by ho někdo tahal sem a tam, dokud mu neroztrhal všechny svaly v těle. Možná by se měl obávat, jak dlouho to ještě fyzicky zvládne. Během kotvení v přístavu si Filip na chvíli zdříml. Když si lehal, měl záda tak ztuhlá a zdřevěnělá, že skoro necítil matraci. Za půl hodiny bar zase otevře a on v něm bude do pěti do rána.

Za několik dní bude moct jet domů. A tam se konečně vyspí. Občas pár dní proleží jako mrtvola. Vstává, jen aby se díval na televizi. Zrovna teď mu to připadá jako ráj na zemi. Ale po týdnu volna se mu po *Charismě* stejně začne stýskat. A bude počítat dny, než se na ni zase vrátí.

Zpoza něj se vynoří Marisol, sesbírá jeho prázdné skleničky a zmizí v prostorách pro personál. Filip se protáhne a křupne mu v zádech. U stropu blikají světýlka, podle kterých se bar jmenuje Charisma Starlight. Když se otočí, Marisol už je zpátky. Dívá se na displej telefonu. Bledá záře jí zesponu osvětluje obličej. Usmívá se a palce se jí míhají po displeji. Filip jde k přepravkám naskládaným do komínku a doplní do lednice Bacardi Breezer.

„Kdy už konečně přestaneš bejt tak nechutně čerstvě zamilovaná?“ zasměje se.

Marisol strčí telefon do kapsy u zástěry a stáhne si tmavé vlasy do ohonu. Utáhne kolem nich gumičku.

„No, já půlku času nejsem doma, takže by nám to mělo trvat dvakrát dýl než normálním lidem, ne?“

Marisol bydlí ve Švédsku celý život, ale v její intonaci zůstaly stopy po chilských rodičích.

„Možná ti to prominu, jestli se mnou někdy půjdeš pařit,“ řekne Filip. „Co jste spolu, je s tebou děsná nuda.“

Marisol se na něj usměje.

Filipa by zajímalo, jak jí to s novým přítelem může fungovat. Jemu se za celá ta léta na *Charismě* nikdy nepodařilo vybudovat si vztah s někým na pevnině. Z dlouhodobého hlediska to bylo neudržitelné. Rozhovory plné stresu, vecpané někde mezi směny a příliš krátký spánek. Snažil se pamatovat si historky, nezapomenout nic z toho, co se na palubě stalo, aby měl doma o čem povídat. Jenže mimo loď to všechno působilo bezvýznamně. Ztratilo to lesk. Sjednotit tyhle dva světy je těžké. Hodně lidí z personálu vede dvojí život. Jeden vztah mají na pevnině a druhý na moři.

Filip a Marisol chvíli pracují v příjemném tichu. On má rád každodenní rituál před otevřením baru. Je klid, a přesto je co dělat. Zavře dveře lednice a prázdné přepravky odnese do skladu.

„Když už jsme u hrdliček,“ řekne Filip, když se vrátí, „jakpak se asi má Calle?“

„Neozval se ti?“

Marisol mechanicky krájí citrony na plátky a ukládá je do plastové přihrádky pod barem.

„Zatím ne,“ řekne Filip, umyje si ruce a na prkénko si položí hrst limetek.

Chvíli se ozývá jen vlhké čvachtání, jak nože projíždějí ovocem. Skleničky dál drnčí.

„Jako by to bylo včera, co tu Calle pracoval,“ řekne Filip. „Ten čas ale letí. To je šílený.“

„Jo, to starý dědci říkají často,“ drze se na něj usměje Marisol.

Líbí se mu to víc, než je ochoten dát najevo.

„Ty budeš mít za pár let taky čtyři křížky jako já.“

„A to mi připomínáš, zrovna když mám v ruce nůž?“ řekne Marisol. „Viděl jsi vlastně toho jeho přítele?“

„Ne, co tu Calle skončil, tak jsem skoro neviděl ani jeho. Odstěhoval se někam na jih, že bude studovat. Měl bych mu psát častěji, ale... znáš to.“

Marisol souhlasně kývne a Filip si uvědomí, že jednoho krásného dne možná řekne totéž o ní. Pro ni je *Charisma* jen práce. Pro něj je trajekt jeho život, jeho domov. Jediné místo, kde si kdy připadal jako doma. Nedovede si představit, že by pracoval někde jinde. Další věc, která by mu měla dělat starosti. Zvláště teď, když se šušká, že dny *Charismy* jsou sečteny.

„A co teď dělá?“ zeptá se Marisol. „Co vlastně studoval?“

„Zahradní architekturu,“ odpoví Filip. „Nebo něco v tom smyslu. Do prdele, to bych asi měl vědět, co?“

„Asi jo.“

Filip doufá, že to ví Pia, aby se nemusel ptát přímo Calleho.

Marisol se chystá něco říct, když vtom se ozve zařinčení ocelové mříže u vchodu. S Filipem se na sebe podívají.

„Je řada na tobě,“ řekne Marisol.

Ale když tam Filip dojde, zjistí, že to není netrpělivý pasažér dobývající se do baru, ale Pia, která se pohupuje na špičkách a v ruce drží papírovou tašku.

„Psal mi Calle,“ oznámí. „Zrovna si sedli do Poseidonu.“

„Dej mi minutku,“ řekne Filip, odejde zpátky do baru a sundá si zástěru. „Měla by to bejt rychlovka. Ale možná to do otvíračky nestihnu.“

„Já to tady tak půl hodinky zvládnou sama,“ odpoví Marisol.

Filip nasype do plexisklového kyblíku led. Zavrtá do něj láhev šampaňského a Marisol mu podá dvě skleničky.

Pak s ním jde k mříži. Ta se jako obvykle zasekne metr nad zemí. Filip zakleje a Pia s Marisol se zasmějí. Každý den s tou blbou mříží musí takhle lomcovat. Cloumá s ní, různě si s ní pohrává, strká do ní bokem a zároveň za ni tahá, až mříž konečně s ohlušujícím rachotem vyjede až ke stropu.

ALBIN

Za okny, ke kterým máma s tátou sedí zády, pomalu ubíhají stockholmské šéry. Poslední sluneční paprsky rozzářily koruny stromů a altánky na březích. Albina by zajímalo, jaké to asi je, sledovat odněkud ze soukromého mola tak velký trajekt. Táta říkal, že tyhle domy jsou aspoň desetkrát dražší než jejich řadovka.

Máma tvrdí, že peníze nepřinášejí štěstí, ale Albin neví, jak by v takovémto domě mohl být nešťastný. Ze všeho nejlepší by bylo, kdyby ten dům byl na úplně opuštěném ostrově, který by nikdo nenašel, pokud by to Albin nechtěl.

„Ty idioti z nákupního vůbec netuší, co mají dělat,“ řekne táta. „Pravá ruka neví, co dělá levá. A mě už fakt nebaví, že jsem jedinej, kdo po nich vždycky musí dát všechno do pořádku.“

Táta tvrdí, že má svoji práci hrozně rád, ale když o ní mluví, nikdy to tak nepůsobí. Neustále jen samé problémy. Problémy, které pokaždé způsobí někdo jiný. Táta je v tom vždycky nevinně a ostatní jsou buď blbí, nebo líní.

Když byl Albin malý, myslel si, že táta je ve všem nejlepší. Vyprávěl mu pohádky, ve kterých svět ohrožovali draci chrlící oheň, případně obří zemětřesení, a nakonec vždycky nastoupil na scénu on a všechny zachránil. Ale nejlepší bylo, když Albinovi vyprávěl, jak si ho vybrali v dětském domově ve Vietnamu. Jak táta okamžitě věděl, že Albin je jejich chlapeček, a pak ve Vietnamu zůstali několik měsíců, aby si na ně zvykl, než si ho odvezli do Švédska. Albin si myslel, že táta všechno zná a všechno umí. Jenže teď už ví, jak to je. Všechno, co táta vykládá, jsou jen pohádky.

Dneska v noci zase mluvil o babičce. To jsou vždycky nejhorší noci.

Možná bych to měl udělat jako máma. To by asi všem udělalo radost, ne?

Mluvil nahlas a odporně.

Byl jsem tak blbej a myslel jsem si, že jsem hodnej lásky.

Kdybys věřila, že tě bude chtít někdo jinej, dávno bys ode mě odešla. Ty i Abbe byste se mě ze všeho nejradši zbavili.

Albin ležel v posteli a nespál, poslouchal otcovy kroky v přízemí. Chtěl být připravený, až ho uslyší jít po schodech. Tátovy kroky na schodech jsou svébytný jazyk. Je na nich slyšet, jestli se blíží našťvaný táta, nebo jenom ubřečený táta. Jako by to byli dva naprosto odlišní tátové, i když oba říkají skoro to samé. A oba jsou stejně děsiví, protože vůbec neposlouchají nebo nechápou, co se jim říká. Občas se táta uprostřed noci vytratí. V takových chvílích říká, že to udělá, že už nemůže dál.

Chci, abys věděl, že jestli už to dál nezvládnou, tak to není tvoje vina, Abbe. To si v žádném případě nesmíš myslet.

Za okny proletí hejno racků. Otevírají a zavírají zobáky, ale do restaurace Charisma Buffet jejich křik nedolehne. Tady je slyšet jen cinkot příborů o porcelán a hlasité rozhovory. Kdyby tady byla Lo — a kdyby Lo byla pořád ještě Lo —, Albin by jí řekl, že dřív si lidi mysleli, že racci jsou duše zemřelých námořníků. A taky by jí řekl, že na dně Baltského moře leží spousta vraků. Spousta mrtvých námořníků, které už nikdo nikdy nenajde.

Jenže Lo ještě nepřišla. Začali jíst bez ní.

Lo s nimi vůbec nechtěla jet.

Albin se upřeně dívá do talíře. Zapečené brambory, masové kuličky, párek, marinovaný losos, vajíčka s krevetami. Albin má hlad, ale stejně nemá v žaludku na jídlo místo. Jako beton ho tam tlačí těžké myšlenky. Naposledy se s Lo viděl loni v létě. Máma, táta a Linda si pronajali chatičku v Grisslehamnu. Celý ten týden skoro denně přšelo a oni s Lo leželi

na palandě a četli si. On spal nahoře a občas se neudržel a nakoukl dolů přes okraj a sledoval Loin obličej, jehož výraz se bezděky měnil, takže Albin hned věděl, jakou scénu v knížce asi čte. Každý večer si v přístavu dali zmrzlinu s posypem, i když přšelo. A Lo viděla hrozně moc hororů a večer z nich Albinovi vyprávěla ty největší hrůzy. Někdy se pak oba tak báli, že Albin musel spát dole v její posteli. Byli vzhůru, leželi vedle sebe a sledovali stíny v rozích a stromy pohupující se za oknem. Jako by se jim náhodou povedlo nakouknout za závěs, o kterém neměli ani tušení, a tam, za dobře známým světem, koutkem oka spatřili jiný svět. Bezedný svět, ve kterém se může skrývat cokoli. Albin se tak bál, až měl pocit, že jeho strach je magnet a že to, čeho se bojí, k sobě tím magnetem přitahuje. A přesto se mu tyhle chvíle líbily z celé dovolené nejvíc. Ležet pod peřinou s Lo, se strachem, který jako by se mezi jejich těly zhmotnil, a s hysterickým smíchem, který nebral konce.

„A jak se ti líbí v šesté třídě, Abbe?“ řekne Linda a strčí si do pusy lesklý kousek sledě.

„Celkem v pohodě,“ odpoví Albin.

„Pořád ještě ti to ve škole tak jde?“

„Je nejlepší ve třídě,“ řekne táta. „Učitelka mu dokonce dává úkoly navíc, aby se nenudil.“

Albin odloží příbor.

„V matice ne. Na matiku je dost lidí lepších než já.“

„Já jsem ve škole matiku nesnášela,“ řekne Linda. „Asi proto jsem z ní všechno zapomněla. Teď už sotva zvládnou pomáhat Lo s úkoly.“

„Abbe se jen potřebuje naučit, jak se má učit,“ prohlásí táta. „Doteď se vůbec nemusel snažit.“

„A jaký předmět máš nejradši?“ zeptá se Linda.

Albin se na Lindu podívá. Chystá se odpovědět. Teta je hodná. Jenže je to ten typ dospělého, který pořád klade ty stejné nudné otázky, jen aby se na něco ptal.

„Asi angličtinu a švédštinu,“ řekne.

„Hm,“ oduší Linda. „Jasně, tebe vždycky bavilo čtení a vymýšlení příběhů. Lo byla taky taková, ale teď ji zajímají jen šminky a kluci.“

Beton v žaludku ještě ztěžkne.

„A už ses rozhodl, co chceš dělat, až budeš velký?“ pokračuje Linda přesně tak, jak Albin očekával.

Cítí na sobě otcův vyčkávaný pohled, ale tvrdohlavě se-vře ústa.

„Chce být programátor. V tom je budoucnost,“ řekne táta. „Abbe má minimálně stejnou fantazii jako ti kluci, co vymysleli Spotify nebo Minecraft. Že jo, Abbe?“

Albin ho nenávidí. Tohle je tátův nápad, on jen mezitím přesvědčil sám sebe, že to chce vlastně taky. A přitom absolutně netuší, čím by chtěl být, ví jen, že už chce dokončit základku a jít na jinou školu.

„To je zajímavý,“ řekne Linda. „Tak na nás nezapomeň, až budeš ten multimilionář.“

Albin se pokusí o úsměv.

„A co Lo?“ řekne máma.

„Ta si vzala do hlavy, že bude herečka,“ řekne Linda a zasměje se. „A to by jí šlo, už teď je taková princeznička, až si říkám, že už by to stačilo.“

Její odpověď zní nacvičeně a Albina napadne, že to teta asi neříká poprvé. Není to vůči Lo hezké, ale máma jen kývne a usměje se.

„Překvapuje mě, že jí dovoluješ takové oblečení,“ řekne táta.

„Co? Jak to myslíš?“

„No, takhle nalíčená vypadá hrozně dospěle. Nejsem si jistej, jestli to vysílá správný signál.“

Máma se na něj nervózně podívá.

„Já bych řekla, že to Lo moc sluší,“ pronese. „Dnešní holky se prostě takhle oblékají.“

„Nebojíš se, že Lo moc brzo vyspěje?“ řekne táta a nespouští z Lindy oči. „Přece jenom nemá doma mužskej vzor.“

Kolem stolu se rozhostí naprosté ticho. Tyhle řeči na Albina doléhají tak těžce, že sotva dokáže sedět rovně. Znovu se podívá z okna. Tma je zase o několik odstínů černější.

„Jen tím chci říct, že po světě pobíhá fůra bláznů,“ řekne táta.

„Díky,“ odtuší Linda. „To vím.“

Máma si odkašle.

„Začíná taky celkem legračně mluvit,“ řekne máma. „To je pro Eskilstunu nějak typické nebo co?“

„Ne,“ řekne Linda a obrátí oči v sloup tak, že se na chvíli docela podobá Lo. „Takhle se baví s kamarádkama. Úplně z toho šílím.“

Táta vstane a Albin ho sleduje, jak si z kohoutku u bufetového stolu dočepuje víno až po okraj sklenice.

„Jak na tom je?“ zeptá se rychle Linda.

„Celkem dobře,“ řekne máma a podívá se na Albina.

Jako by bylo potřeba před ním něco tajit. Jako by už stejně všechno nevěděl.

Když si táta zase sedne, Linda si povzdechne a podívá se na hodinky.

„Já už té Lo prostě zavolám,“ prohlásí. „Jestli se chce najít, už by měla přijít.“

„No, dochvilnost se naučila od své matky,“ řekne táta a nasadí ten výraz, jako že žertuje, ale přitom to myslí vážně.

„Já pro ni skočím,“ řekne Albin a vstane dřív, než někdo stihne protestovat.

Musí odsud pryč.

DAN

Dan běží po ocelovém schodišti pro zaměstnance do sedmého patra. Vezme to zkratkou přes správcovu depresivní kancelář bez oken. Na zdech tam visí staré námořní mapy, police jsou plné složek. Správce Andreas nevypadá o moc veseleji. Skoro ani nezvedne oči, když kolem něj Dan projde a otevře dveře ven do veřejných prostor. Zaplaví ho vlna rámusu a hudby. Upřeně se dívá na tmavočervený koberec, snaží se vypadat vystresovaně a zaneprázdněně a míří k informačnímu pultu. *Prosím, nerušit.*

Někdo ho vezme za loket.

„Nejste vy Dan Appelgren?“

Dan nasadí zářivý úsměv a obrátí se ke krátkovlasé ženě, která má na sobě modrobíle pruhované tričko. Dana by zajímavě, jestli všechny ty ženské nosí tahle trička i normálně, nebo si je berou jen na loď. Mají snad pocit, že vypadají *námořnický*?

„Vinen,“ šarmantně se na ni zasměje.

„Já to věděla!“ vyhrkne žena, jako by si zasloužila potlesk vestoje.

Může jí být zhruba jako Danovi, ale vypadá dost zanedbaně. Horní ret má vrásčitý od kouření. Šedé odrosty. Tričko tak upnuté, že po stranách je vidět, jak se jí podprsenka zařezává do špeků.

„My jsme se do sebe s manželem zamilovali, zrovna když hráli *Akutní zápal srdce*,“ řekne.

„To moc rád slyším,“ odpoví Dan.

„Hm, dneska už je z něj samozřejmě exmanžel. Ale ta písnička mě nikdy neomrzí.“

Dan se zdvořile zasměje. Tipuje, že exmanžel ani jedinkrát nezalitoval, že od ní zdrhl.

„Ta měla tu Eurovizi vyhrát,“ pokračuje žena. „Ale tyhle řeči určitě posloucháte pořád.“

„Nikdy mě neomrzí to poslouchat,“ řekne Dan a mrkne na ni.

Kdepak, pomyslí si. Nikdy mě neomrzí poslouchat o mém nezdaru. O tom, že i můj vrchol byla vlastně prohra.

„No, jenom jsem vám to chtěla říct,“ řekne žena.

Ale dál stojí na místě. Zjevně ještě na něco čeká.

„Díky,“ odpoví Dan. „Moc to pro mě znamená.“

Žena nakonec kývne a zamíří k obchodu. Dan jde k informačnímu pultu a Mika mu beze slova podá mikrofon. Jako vždy se tváří útrpně. Jedině on vypadá, že *Charismu* nenávidí stejně jako Dan.

Dan si odkašle a zapne mikrofon.

„Milí cestující! Jsem Dan Appelgren a doufám, že vás pokud možno všechny uvidím večer v karaoke baru.“

Někteří lidé se zastaví a zvědavě si ho prohlížejí. Jeden drobný Asiat vytáhne mobil a Dan nasadí úsměv a počká na cvaknutí fotoaparátu.

Pak se znovu obrátí k mikrofonu a zmobilizuje veškerou energii, aby každou větu vyslovil tak, jako by na jejím konci bylo hned několik vykřičníků.

„Máme všechno od lidovek až po nejnovější hity! Pro každého se něco najde a hlavně nezapomeňte: zpívat umí každý! A samozřejmě nabízíme také pivo, víno a drinky za jedinečné ceny! Párty v karaoke baru začíná v devět hodin, najdete nás na přídi na sedmé palubě! Tak nashle večer!“

BALTIC CHARISMA

Trajekt pluje mezi šéry majestátním tempem patnácti uzlů. Na tmavé vodní hladině se odrážejí světla luceren a zář z nepočtu oken.

Na můstku je klid. Velitel Berggren si šel lehnout do kapitánské kajuty. Hlídka pátrá po případných malých loďkách, které by na radaru nemusely být vidět, a službu konající kormidelník dohlíží, aby loď dodržovala rychlostní omezení.

V kuchyni na osmé palubě nastala nejhektičtější hodina celého dne. Kuchaři a číšníci na sebe pokřikují. Od sporáků a fritéz se line syčení a pára, chřestí a cinkají velké koše s nádobím, které neustále putují do kouřících myček a zase ven. Rychlé klapání nožů o prkénka zní jako hejna datlů.

Ve wellness centru sedí ve vířivce manželé ve středních letech. Pod hladinou se drží za ruce. Dívají se ven velkými klenutými okny. Pod nimi se rozkládá otevřená paluba na přídi, kam se lidé přišli podívat na poslední ostrůvky a zátoky, než loď vypluje na otevřené moře. Slunce už zapadlo, ale obloha ještě není úplně tmavá.

Pia s Filipem právě přinesli do horního podlaží mezonetového apartmá kyblík s ledem a šampaňským a teď spolu věší na zeď velký plakát.

Správce Andreas sedí u svého stolu a dívá se, jak kolem znovu jde Dan Appelgren. Otevře desky. Když pomyslí na to, kolik účtů musí zaplatit, a na to, že po něm rejdařství chce, aby propustil část personálu, zmocní se ho beznaděj.

Chlapec jménem Albin stojí u schodů na šesté palubě. Prohlíží si vyvěšený plán lodi. Najde červenou tečku označující místo, kde právě stojí. Pohledem pročešává řady malých čtverečků s čísly kajut. Je jich strašně moc. A sem tam jsou na mapě bílá místa, takže mu celý náskres připadá jako nedoskládané puzzle. Albina by zajímalo, co v těch bílých místech

asi je. Číslo 6512 a 6510 najde až na druhém konci lodi. Rozběhne se chodbou podél levoboku. I na nákrese vypadala celkem dlouhá. Ve skutečnosti je snad nekonečná. Dvě postarší paní se za ním s úsměvem otočí, když kolem nich proběhne.

Ve spoustě kajut si cestující nakoupili alkohol v tax free prodejně a posilňují se, než vyrazí na párty. Očekávání stoupá spolu s teplotou a objemem vypitých drinků. V jedné kajutě v pátém patře se koná rozlučka se svobodou. Ženichovi připraveni na hlavu bílý závoj. Zpívají pijáckou píseň.

Tmavovláska s tlustou vrstvou mejkapu ten zpěv slyší. Stojí před zrcadlem v kajutě jen pár metrů od oslavy. Nanese si na pleť ještě pudr. Prsa má povislá jako prázdné kožené vácčky a přes tmavé šaty si oblékne ještě černý svetr. Zapne si ho až ke krku. Pomyslí na den, kdy takhle bude vypadat už pořád. Bude patřit ke Starým. Ta myšlenka ji naplní hrůzou, ale druhá možnost — že by se vysokého věku nedožila — není o nic méně děsivá. Podívá se z okna. Promne si ruce, jako by si je chtěla zahřát. Maso pod kůží se jí divně pohybuje, jako by nedrželo na kostech a šlachách. Na pravé ruce jí chybějí dva prsty. Jsou uříznuté těsně nad kloubem. *Brzy bude tma*, řekne. Otočí se k chlapci, který leží na manželské posteli. Ten se na ni nepodívá. *Pospíším si*, řekne žena a rozetře si na krk olej s šeríkovou vůní. Zdravým ukazováčkem pravé ruky si přejede po řetízku a zastaví se u medailonku. Pokusí se usmát. Zuby má zažloutlé. Na některých chybějí lupínky zubní skloviny. Chlapec nereaguje a ženě zmizí úsměv z tváře. Sklopí hlavu a vyjde na chodbu. Ruce si strčí do kapes svetru. Nervózně si prohlédne silné osvětlení a přidá do kroku. Její boty tiše šeptají do červeného koberce, žena míjí jedny dveře za druhými a všechny jsou stejné. Zpoza některých jsou slyšet hlasy. Parta chlapů něco skanduje, asi fotbalový chorál. Ženský smích. Hlasitá hudba, někdo zpívá *Tlukot srdce si žádá tlukot jiného srdce*. Tmavovláska je nervózní. Ví, že dělat to na lodi je příliš riskantní, jenže jinak se jí se synem nepovede

dostat do Finska. Únava jí proměnila všechny kosti v kámen a tíží ji v celém těle. Prostupuje svaly. Je cítit až v duši. *Jestli ještě nějakou mám.* Těsně před ní se otevřou dveře, z kajuty se vypotácí několik asi dvacetiletých kluků a ona se co nejrychleji otočí k nejbližším dveřím a předstírá, že v kapse hledá klíče. Když parta dostatečně poodejde, vykročí dál. Diskrétně nasává pachy. Skupinka za sebou zanechala v úzké chodbě intenzivní vůni. Levná voda po holení. Teplá, čerstvě vysprchovaná kůže. Mokrý vlasy. Mentolky a dehet. Čerstvě vyčištěné zuby. Ale nejsilnější je vůně jejich těl, očekávání a radostného opojení. Emoce pumpují lidem krev, vhánějí ji těsněji pod kůži. Vůně jsou tak silné, že na jazyku téměř cítí jejich chuť. Musí se ze všech sil ovládat. Vejde do boční chodby vedoucí k velkému schodišti. Tady už je lidí víc. Jde s davem do horních pater a upřeně se dívá na koberec. Snaží se soustředit, snaží se oddělit od sebe ty stovky syntetických pachů, které útočí na její chřípí. Pod nimi vnímá pach potu, krve, hormonů, moči. Ostrou kovovou stopu spermatu zaschlého na kůži. Maz z kořínků vlasů. Hlad v ní sílí. Potlačuje pochybnosti.

Její syn vyleze z postele a vykoukne ze dveří kajuty. Rozhlédne se po chodbě. Dopadne na něj světlo a odhalí tvář bílou a vrásčitou jako krepový papír. V duchu odhaduje, kolik času má, než se matka vrátí.

ALBIN

Vzadu se rozletí dveře a Albin sebou cukne. Otočí se. Z kajuty vyjde dvojice zhruba ve věku jeho rodičů. Žena se opírá o muže, ten ještě zavírá dveře a Albin si všimne proužku potu na košili mezi jeho lopatkami.

„Ty jo, já už se tak těším na bufet,“ řekne muž přehnaně nahlas, jako by jeho manželka nestála těsně vedle něj, ale někde daleko. „Vo tom se mi už tejden zdá.“

Žena kývne. Má těžká víčka. Připomíná Albinovi jednu Loinu panenku. Ta měla při položení na záda zavřít oči, jenže víčka se jí vždycky zasekla v polovině. Ani spící, ani bdící.

On ani ona si Albina nevšimnou. Vykročí směrem, odkud přišel. Albin jde dál. Snaží se přijít na to, kde jsou ta bílá místa z mapy, ale nedaří se mu to. V postranní chodbě se otevřou nějaké dveře, zrovna když jde kolem. Vyjdou z nich dvě hubené ženy ve třpytivých šatech. Obě mají podlouhlé obličejy a tenké rty natřené tmavě rudou rtěnkou, takže vypadají, jako by je někdo pořezal.

„Dneska večer si to užijem, mami,“ řekne jedna. „Hrozně si to užijem!“

„Dejte si bacha, kluci, už jdeme!“

Zasmějí se tak nahlas, až se to v chodbě rozléhá.

Když Albin konečně dorazí ke dveřím číslo 6510, skoro na konci chodby, opatrně na ně zatuká. Čeká. Vnímá, jak chodba vibruje. Slyší otevírání a zavírání dveří. Znovu zaklepe.

„No jasně, furt nějaký stresy, to chceš!“ zařve zevnitř Lo a pak se dveře rozletí.

Vyčesala si vlasy do drdolu a zase má nějaký jiný obličej. Její pleť vypadá jakoby plastově a tak nějak neprostupně. Lesknou se jí rty a třpytí oční víčka. Když uvidí Albina, ztváří se, jako by se jí ulevilo. Jde zpátky do kajuty a Albin chvíli váhá, než vejde za ní.

„Viděl jsem Dana Appelgrena,“ řekne a vytáhne telefon. „Vyfotil jsem si ho.“

„Hustý,“ řekne Lo a ani se neotočí. „Můj nejoblíbenější zpěvák.“

Albin neodpoví. Lituje, že vůbec něco říkal. Lo si před postelí klekne na všechny čtyři. V celé kajutě je cítit její parfém. Na posteli leží oblečení a růžová kosmetická taštička. Na stolku před zrcadlem jsou rozházené šperky a šminky. Na zemi se válí velký kulatý kartáč a fén. Ten je ještě zapojený v zásuvce. Jako by se kajutou prohnala holčičí tsunami a všude po sobě zanechala trosky.

„Zuří, že jsem ještě nepřišla, co?“

„Jestli brzo nedorazíš, nestihneš se najíst,“ řekne Albin a sedne si na postel.

„Taková škoda,“ řekne Lo a zvedne se na kolena. „Jsem celá žhavá chytit z těch bacilů nákou infekci, no jasně.“

Lo vytáhne láhev vodky, ale oproti těm, které Albin zná, je miniaturní. Kdyby to byla normálně velká láhev, byla by Lo obr. Odšroubuje uzávěr, sevře hrdlo lesklými rty a pije. Škytne a do očí se jí nahrnou slzy, ale jen se zasměje a podá láhev Albinovi.

„Chceš, nebo ne?“ řekne, a když Albin zavrtí hlavou, zaculí se. „Ještě jich pár mám, kdybys změnil názor.“

„Co když to najde Linda?“

„Tak řeknu, že to asi přehlídly uklízečky,“ opáčí Lo a vstane.

„Říkalas, že nikdy nezačneš pít.“

Lo se na něj podívá a tváří se skoro soucitně.

„Ale to nám bylo asi deset,“ řekne. „Copak tobě je furt deset?“

„Není.“

Albin působí hrozně dětsky. Radši měl být zticha. Neví, jak má s touhle Lo mluvit. Vůbec neví, kdo to vlastně je.

„A kdes ty flašky vzala?“

„No, proto jsem měla zpoždění. Obchod otevřeli teprve před chvílí.“

„Ale děti si nesmí kupovat alkohol.“

Dojde mu to v okamžiku, kdy to říká. Lo ty lahvičky ukradla.
Dopije zbytek a strčí láhev pod postel.

„Díky za informaci,“ prohlásí, z kožené bundy vytáhne žvýkačku a strčí si ji do pusy. „Tak snad abysme šli.“